

Nebe nad Berounem

Hromosvod

Usměj se ještě, princezno z Nuslí,
na kapkách deště roztáčím duši,
na tenkém ledě můj srdce bruslí,
zavřený oči a zacpaný uši.

Na hlavu polštář, jsem zase zpátky,
tam někde pod námi je asi pole,
máváme drakům, jsou na nás krátký,
realita je daleko dole.

Schoulený v jedno křižujem vesmír,
sedláme vítr, spolkneme dálky,
já na to kašlu, že se to nesmí,
já jsem se právě vrátil z války.

Já jsem se právě vrátil ze snu,
ve kterém se teď budu zmítat,
došel mi vzduch, tak pomalu klesnu,
nedělní večer neumí lítat.

Bolavej návrat do skutečnosti,
podzimní stráně plný touhy,
v nebi jsme byli jenom hosti,
noci zas budou smutný a dlouhý.

Nějaký ledy ve mně se hnuly,
tekutej sníh mi bičuje tváře,
na konci příběhu naskočeť nuly,
ale teď hořím jak stránky snáře.

Zbloudilá múza s příchutí pláče,
vysvléká Prahu z letní róby,
objímá lampy u Synkáče
můj kolovrátek na čtyři doby.

Utíkám davem pryč od davu,
mám prosit duši ať se postí?
Nepošlu svý sny na popravu,
žijem dál tajně z minulosti.